

Policejní stát z nás chce mít národ sněhových vloček

- CZ24 News | 8. prosince 2023

USA: Jaký to byl rok!

Mám pocit, jako by vládní a firemní mozkomorové (mozkomor: odporná pohádková bytost z knih o Harry Potterovi, vysávají z lidí štěstí a radost, poznámka editora) pracovali přesčas, aby ze světa vysáli poslední kapku radosti, laskavosti a svobody.

Po nekonečných měsících, kdy jsme se utápěli v politické sklíčenosti a zmaru, by se nám všem hodilo trochu vánoční pohody.

Bohužel se Vánoce v posledních letech staly předmětem boje, koptovaly je bujaré komerční praktiky, politická korektnost jim nasadila svěrací kazajku a zbavila je mnoha jejich krásných, svatých a tajemných rysů.

Období dávání se změnilo v období získávání... a urážení.

Pro národ [sněhových vloček](#) se Vánoce staly dalším spouštěcím slovem.

Když jsem byl v 50. letech 20. století dítě, kouzlo Vánoc se propagovalo ve školách. Ve třídě jsme zpívali vánoční koledy. Na nástěnce visely vystřihovánky betlému a usměvavé buclaté tváře Santy a Rudolfa. Všichni jsme si uvědomovali, že Vánoce jsou kouzelné.

Přesuneme se do současnosti a Vánoce se staly potravou pro politicky korektní kulturní války.

V průběhu let se vánoční oběti v kampani za vytvoření jednoho velkého národního bezpečného prostoru pohybovaly od [oblíbené animované klasiky Rudolph the Red-Nosed Reindeer](#) (odsouzené za propagaci šikany a homofobie) až po [oscarovou melodii „Baby, It's Cold Outside“](#) (obviněnou z toho, že je hymnou znásilnění), kterou zpívali všichni od Deana Martina až po Willa Ferrella a Zooey Deschanelovou ve filmu Elf.

Na [seznamu ohrožených vánočních věcí](#) jsou také písně jako „Deck the Halls“, „Santa Baby“ a „White Christmas“.

Jedno nakladatelství dokonce znovu vydalo vlastní upravenou verzi slavné básně Clementa Clarkea Moora „Twas the night before Christmas“ (Noc před Vánocemi), aby více dbalo na zdraví: společnost [vystřihla Moorovu zmínku o Santovi kouřícím dýmku](#) (“The stump of a pipe he held tight in his teeth, / And the smoke, it encircled his head like a wreath.”).

V rámci politicky korektní snahy nepohoršovat se Vánoce stále vyřazují.

Příklady je mnoho.

Školy po celé zemi se dnes vyhýbají všemu, co by odkazovalo na skutečný význam Vánoc, jako jsou andělé, Ježíšek, stáje a pastýři.

V mnoha národních školách byly v rámci snahy vyhnout se jakýmkoli zmínkám o Vánocích, Kristu nebo Bohu zakázány také vánoční koledy, vánoční stromky, věnce a cukroví. Jedna škola dokonce zakázala červenou a zelenou barvu s tím, že jsou to barvy vánoční, a tudíž nezákonné.

Studenti, kteří chtěli poslat sezónní přání vojenským jednotkám, dostali příkaz, aby je vytvořili jako „sváteční přání“, a byli poučeni, aby na přání nepoužívali slova „Veselé Vánoce“.

Mnoho škol přejmenovalo své vánoční koncerty na „zimní prázdninové programy“ a o Vánocích hovoří jako o „zimním svátku“. Některé školy zrušily oslavy svátků úplně, aby neurazili ty, kteří různé svátky neslaví.

V Minnesotě [zakázala jedna charterová škola](#) vystavit plakát připravený k propagaci školní ročenky jako sváteční dárek, protože na plakátu byl Jack Skellington z filmu Tima Burtona Noční můra před Vánocemi a další světské vánoční ikony, nemluvě o slově „Vánoce“.

V New Jersey jeden školní obvod [zakázal](#) na svých prázdninových koncertech tradiční vánoční písně, jako jsou „Joy to the World“ a „Silent Night“. Střední škola v New Jersey zrušila exkurzi na představení hry na motivy „Vánoční koledy“ Charlese Dickense, protože někteří ji mohli považovat za „urážlivou“.

V Texasu byla učitelka, která vyzdobila své dveře výjevem z filmu „Vánoce Charlieho Browna“, včetně kostrbatého stromku a Linuse, nucena jej sundat, aby se studenti neurazili nebo necítili nepříjemně.

V Connecticutu dostali učitelé pokyn změnit znění klasické básně „Twas the Night Before Christmas“ na „Twas the Night Before a Holiday“.

Ve Virginii debatoval ředitel střední školy o tom, zda může zmiňovat Santu nebo rozdávat cukroví, vzhledem k tomu, že se jedná o symboly Vánoc.

V Massachusetts byla třída čtvrté třídy požádána, aby vyjmenovala 25 věcí, které jim připomínají Vánoce. Když se jedna mladá studentka zeptala, zda může uvést „Ježíše“, učitel jí odpověděl, že pokud se na seznamu objeví jmenovec Vánoc, může dostat výpověď.

Mimo školy to nebylo o mnoho lepší, zmatené těmi, kteří se hlásí k mylné představě, že ústava vyžaduje, aby na veřejných místech bylo zakázáno cokoli náboženského charakteru.

V jednom městě v Západní Virginii sice scéna s jesličkami (jeden z 350 světelných exponátů v rámci každoročního městského Festivalu světla) zahrnovala pastýře, velbloudy a vůdčí hvězdu, ale hlavní atrakce – Ježíš, Marie a Josef – nikde nebyly k nalezení kvůli obavám z odluky církve od státu.

V Chicagu byli organizátoři německého Christkindlmarketu informováni, že na veřejném vánočním festivalu není místo pro vánoční příběh. Úředníci se obávali, že ukázky z filmu „Příběh o narození Páně“, které se měly na festivalu přehrávat, by mohly vyvolat pohoršení.

Ve státě Delaware bylo skautskému oddílu zakázáno, aby v každoročním svátečním průvodu ve svém městě nesl nápisy „Veselé Vánoce“.

Je zřejmé, že Vánoce se staly jednou z mnoha obětí chybného sporu o takzvanou „odluku církve od státu“, sporu, který dal vzniknout znepokojivému a protiústavnímu pokusu zbavit veřejná místa jakýchkoli odkazů na Boha nebo náboženství.

Přitom existuje opravdu jednoduché řešení této každoroční úzkosti, zda mohou studenti a učitelé vystavovat plakáty související s Vánocemi, nosit vánoční barvy červenou a zelenou nebo zpívat vánoční písně, a to, aby státní úředníci přestali být takoví Humbugové a vytvořili živé a otevřené prostředí, kde se může dařit všem projevům.

První dodatek sice zakazuje vládě vnucovat lidem náboženství nebo podporovat jedno konkrétní náboženství oproti jinému, ale neexistuje žádný legitimní právní důvod, proč by lidé nemohli svobodně slavit toto období, přát si navzájem veselé Vánoce nebo dokonce zmínit slovo Vánoce.

První dodatek přece potvrzuje *právo na svobodu náboženství*, nikoliv na *svobodu od náboženství*.

V naději, že se podaří vyjasnit právní nedorozumění ohledně toho, co se má a nemá slavit o Vánocích, poskytuje Rutherfordův ústavní institut otázky a odpovědi na téma „[Dvanáct pravidel Vánoc](#)“ základní pokyny pro zákonné slavení Vánoc ve školách, na pracovištích i jinde.

Ačkoli však Vánoce mohou být „spouštěčem“ pro vyčištění vánočních svátků z veřejných míst, vládních fór a projevů – s výjimkou případů, kdy z nich profitují americké korporace –, jsou nedílnou součástí většího trendu posledních let, který směřuje k omezování svobody projevu a pošlapávání prvního dodatku.

Za každou cenu se vyhýbá všemu, co by mohlo vyvolat kontroverzi.

Jsme svědky vzniku nevyřčeného, ale soudem posvěceného práva, které se v ústavě vůbec nevyskytuje, a přesto se zdá, že na každém kroku přebíjí první dodatek: právo nebýt urážen.

Svoboda projevu, povzbuzená výrazy jako „zločiny z nenávisti“, „šikana“, „extremismus“ a „mikroagrese“, se tak omezuje na pečlivě vytvořené „zóny svobody projevu“, kriminalizuje se, když se příliš přiblíží zpochybňování statu quo, zahanbuje se, když se postaví proti politicky korektním ideálům, a umlčuje se, když se zdá být nebezpečná.

Při sebemenším náznaku potíží mají vládní úředníci (a korporace) tendenci zavrhnout vše, co by mohlo být sporné.

Přesto, když je vše řečeno a uděláno, policejní stát ve skutečnosti chce národ sněhových vloček, udavačů a pálitelů knih: legální, netolerantní, elitářský, kvičící národ přihlížejících, kteří jsou ochotni se navzájem udávat a udávat za sebemenší přestupek, přičemž nejsou schopni představit jednotnou frontu proti hrozbám, které představuje vláda a její spolčení agentur a korporátních partnerů, kteří ničí ústavu.

Chcete vědět, proč je tato země v takovém stavu, v jakém je?

Odpověď je stejná bez ohledu na to, o jaký problém se jedná, ať už jde o ekonomiku, vládní korupci, policejní brutalitu, nekonečné války, cenzuru, klesající gramotnost atd.: každý z těchto problémů lze odvodit od skutečnosti, že „my lidé“ jsme přestali myslet sami za sebe a vzdali jsme se odpovědnosti za své životy a blahobyt ve prospěch vládní entity, která v nás vidí pouze užitečné idioty.

Řecký filozof Sokrates věřil, že je třeba naučit lidi samostatně myslet a svobodně si vyměňovat názory. Za své úsilí byl obviněn z kazení mládeže a byl odsouzen k smrti. Jeho odkaz však žije dál v sokratovské metodě výuky: kladení otázek, které pomáhají mladým i starým objevovat odpovědi tím, že se učí myslet sami za sebe.

Nyní je i schopnost samostatného myšlení ohrožena zánikem.

Jak jednou poznamenal Rod Serling, tvůrce klasického sci-fi seriálu Twilight Zone a jeden z nejpronikavějších komentátorů lidské povahy: „Vytváříme si nové občany. Takové, které bude velmi vybíravé, pokud jde o obiloviny a automobily, ale nebude schopné myslet.“

V naší společnosti čelíme obrovské hrozbě, kterou představuje snaha o vymazání naší historie a

tradic za účelem vybudování sacharinového pohledu na realitu. Vytváříme přitom schizofrenní svět, v němž budou vyrůstat naše děti, a to není ani zdravé, ani to nevytvoří takové lidi, kteří budou schopni čelit výzvám budoucnosti ovládané totalitním režimem.

Jak jasně uvádím ve své knize Battlefield America: Válka proti americkému lidu a v jejím fiktivním protějšku Deníky Erika Blaira, realitu nelze sanitizovat. Nemůžete vymazat z existence každou nepříjemnou myšlenku nebo nápad. Nemůžete uzákonit toleranci. Nemůžete vytvořit dostatek bezpečných míst, abyste se vyhnuli ošklivosti, která se skrývá v srdcích mužů a žen. Proti nevědomosti nelze bojovat zbraněmi policejního státu.

Co však můžete udělat, je zintenzivnit svou hru.

Dejte přednost laskavosti před zakřiknutostí a zdvořilosti před cenzurou. Zvolte mír místo politiky a svobodu místo fašismu. Najděte společnou řeč s těmi, jejichž politika, názory nebo životní styl se nemusí shodovat s vašimi.

Přispějte svým dílem k tomu, aby byl svět o něco světlejší a lehčí, a možná, jen možná, budeme mít šanci vyhrabat se z této díry.

AUTOR: John W. Whitehead

PŘEKLAD: zvedavec.news

[ZDROJ](#)